

Arrest

nr. 210 250 van 27 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2015 dient de verzoekende partij, samen met haar toenmalige echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 januari 2018 dient de verzoekende partij een huwelijksaangifte in met de heer C.P.A.L. (met de Belgische nationaliteit). Op 23 januari 2018 beslist de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand om de aanvraag voorlopig niet goed te keuren, met het oog op het uitvoeren van verder onderzoek.

1.3. Op 12 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.03.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaard dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou zijn door de banden die zouden teniet gedaan worden. Betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene haalt ook aan dat haar moeder en zus hier in België verblijven en een terugkeer naar Brazilië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met haar zogenaamde zus niet aantoot. De verwantschap met haar moeder legt ze wel voor, dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst naar de heersende situatie in het land van herkomst, de sociale ongelijkheid, gezondheidszorg en het voor haar dan ook niet mogelijk zou zijn terug te keren naar het land van

herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ook de verwijzing naar de toestand in Brasilië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Brasilië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven daardoor in gevaar zou zijn.

Het feit dat het kind A. (...) naar school gaat, hij in het buitengewone onderwijs zit en bij een terugkeer zijn schoolopleiding verstoord wordt. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het gegeven dat het kind in het buitengewoon onderwijs zit en het land van herkomst dit niet mogelijk zou zijn kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit https://onepercentclub.com/nl/projects/hulp_aan_kinderen_met_leerproblemen, blijkt dat er wel opvang mogelijk is voor kinderen met leermoeilijkheden.

Uit het administratief blijkt dat betrokkene een relatie zou hebben met de heer C.P.A.L., ze de intentie hebben om te huwen, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

De overige aangehaalde elementen (ze hier sedert 2011 zou verblijven, zich volledig hebben geïntegreerd, werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

1.4. Op 12 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)”*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de omezendbrief van 17 september 2013, van de hoorplicht, van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid

ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en van de zorgvuldigheidsverplichting. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat zij zich beroept op een schending van de redelijke termijn.

3.1.1. Zij zet dit middel uiteen als volgt:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeksters, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeksters mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeksters hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van hun aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht sinds de beslissing ONONTVANKELIJK werd verklaard-zonder verder analyse :

-De aanvraag werd in maart 2015 ingediend, pas als verzoekster een huwelijksaangifte -3 jaar later- indiende werd er een beslissing naar haar betekend !!

Verzoekster stelt het volgende : dat quasi elk huwelijks/samenwoonstvoornemen met een persoon die over precaire verblijfstitel beschikt als een verdacht schijnhuwelijk/samenwoonst wordt onderzocht. De Europese rechtspraak indachtig, nl. dat het recht om te huwen niet absoluut is en het aan de nationale wetgever komt om hierop beperkingen aan te brengen zonder het recht in zijn kern aan te tasten, kunnen bij deze praktijk enkele fundamentele vragen worden gesteld. De praktijk waarbij illegalen in het verleden bij de huwelijksaangifte werden opgepakt met het oog op een onmiddellijke repatriëring is in dit kader dan ook zeer ambivalent.

Sinds de Omzendbrief van 13 september 2005 kan de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen worden opgeschort tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking/samenwoonst of tot aan de dag van de weigering om het huwelijk te voltrekken/samenwoonst te registreren.

- Het dossier is meer dan 3 jaar oud : De verplichting van behoorlijk bestuur geldt ook voor regularisatieprocedures. De redelijke termijn is een beginsel van behoorlijk bestuur. Een onredelijk lange regularisatieprocedure kan ook ingeroepen worden als reden voor regularisatie, en DVZ moet motiveren of de behandelingstermijn al dan niet onredelijk is. Vooral als er over een kind gaat met ernstige medische problemen gaat.

In de praktijk erkent DVZ de lange duur van de asielpcedure (en volgende verblijfsprocedure) als een voldoende "buitengewone omstandigheid".

Het dossier werd ook niet zorgvuldig onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2 Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden, (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013). Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had.. Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen.

De verzoekende partij wijst er op dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij. Hij stipt aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden

beslissing een onderbreking in zijn gezinsleven met zijn partner zou betekenen.. Hij meent dat indien hij zou zijn gehoord, zulks mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Ter zake verwijst hij naar verschillende arresten van de Raad, waarbij de Raad zich uitspreekt over een schending van artikel 41 van het handvest juncto de hoorplicht. Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van verzoekster.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden. Verzoekster meent dat in casu een onderzoek naar zijn feitelijke situatie volledig afwezig is. De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekster en haar levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoekster voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen). De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor hun.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoekster te ontkennen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoekster erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden. Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

3.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partij een vreemdeling is die vrijgesteld is van de visumplicht en die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen en dat zij niet aantoonbaar is wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.4. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken. Hieruit kunnen we afleiden dat waar de verzoekende partij een schending aanvoert van *“het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”*, de verzoekende partij doelt op de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.1.7. De verzoekende partij voert in het eerste middel aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat; dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is; dat de elementen die de verzoekende partij heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van hun aanvraag niet op uitgebreide wijze werden onderzocht sinds de beslissing onontvankelijk werd verklaard zonder verder analyse; dat de aanvraag in maart 2015 werd ingediend, dat pas als de verzoekende partij drie jaar later een huwelijksaangifte indient haar een beslissing betekend wordt; dat *quasi* elk huwelijksvoornemen/samenwoonstvoornemen met een persoon die over een precare verblijfstitel beschikt als een verdacht schijnhuwelijk/samenwoonst wordt onderzocht; dat gelet op het feit dat ingevolge Europese rechtspraak het recht om te huwen niet absoluut is en het aan de nationale wetgever toekomt om hierop beperkingen aan te brengen zonder het recht in haar kern aan te tasten, bij deze praktijk enkele fundamentele vragen kunnen worden gesteld, praktijk waarbij illegalen in het verleden bij een huwelijksaangifte werden opgepakt met het oog op onmiddellijke repatriëring, wat dan ook zeer ambivalent is; dat sinds de omzendbrief van 13 september 2005 de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen kan worden opgeschort tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking/samenwoonst of tot aan de dag van de weigering om het huwelijk te voltrekken/samenwoonst te registreren; dat het dossier meer dan drie jaar oud is, dat de verplichting van behoorlijk bestuur ook geldt voor regularisatieprocedures, dat de redelijke termijn een beginsel van behoorlijk bestuur is, dat een onredelijk lange regularisatieprocedure ingeroepen kan worden als reden voor regularisatie, dat de verwerende partij moet motiveren of de behandelingstermijn al dan niet onredelijk is, vooral als het over een kind met ernstige medische problemen gaat, dat in de praktijk de verwerende partij de lange duur van de asielpcedure (en volgende verblijfsprocedure) als een voldoende "*buitengewone omstandigheid*" aanvaardt; dat het dossier niet zorgvuldig onderzocht werd; dat volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij rekening moet houden met de specifieke omstandigheden, dat niet blijkt, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had; dat de motiveringsplicht geschonden wordt; dat de verzoekende partij niet werd gehoord door de verwerende partij, dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in haar gezinsleven met haar partner zou betekenen, dat indien zij zou zijn gehoord, zulks mogelijk tot een andere beslissing had kunnen leiden; dat de motivering onjuist, gebrekkig of ontbrekend is, dat de verwerende partij een bondige motivering hanteert, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van de verzoekende partij; dat de verwerende partij een onredelijke beslissing heeft genomen; dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid

werden genomen; dat een onderzoek naar haar feitelijke situatie volledig afwezig is; dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij de verzoekende partij en haar levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat zij voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van haar levenspartner wordt gescheiden en het door de verwerende partij nagestreefde legitieme doel; dat de motivering niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor de verzoekende partij, dat de gevolgen van deze beslissing zeer ernstig zijn voor hen; dat de verwerende partij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht te ontkennen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing erg ingrijpend zijn en moeilijk overschat kunnen worden.

3.1.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormelde bepaling betrekking heeft op het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod maakt echter geen voorwerp uit van onderhavig beroep, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak niet nuttig kan verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.1.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de elementen die zij heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van haar aanvraag niet op uitgebreide wijze werden onderzocht sinds de beslissing onontvankelijk werd verklaard zonder verder analyse, verwijst de Raad naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart *in casu* de aanvraag onontvankelijk om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdringt.

3.1.10. De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag in maart 2015 werd ingediend, dat pas als de verzoekende partij drie jaar later een huwelijksaangifte indient haar een beslissing betekend wordt, dat het dossier meer dan drie jaar oud is, dat de verplichting van behoorlijk bestuur ook geldt voor regularisatieprocedures, dat de redelijke termijn een beginsel van behoorlijk bestuur is, dat een onredelijk lange regularisatieprocedure ingeroepen kan worden als reden voor regularisatie, dat de verwerende partij moet motiveren of de behandelingstermijn al dan niet onredelijk is, vooral als het over een kind met ernstige medische problemen gaat, dat in de praktijk de verwerende partij de lange duur van de asielprocedure (en volgende verblijfsprocedure) als een voldoende "*buitengewone omstandigheid*" aanvaardt.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. De Vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. De verzoekende partij toont alleszins niet aan welk nadeel zij zou hebben ondervonden door het verloop van deze termijn. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien zou zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn overschreden werd, moeten worden vastgesteld dat de verzoekende partij er geen belang bij heeft om de overschrijding van de redelijke termijn aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de machtigingsaanvraag zal immers noodzakelijkerwijze van een nóg latere datum zijn. Mocht dus de eerste bestreden beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is, dan zou dat *a fortiori* gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet worden genomen. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak over de door de verzoekende partij ingediende machtigingsaanvraag kan worden gedaan (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. De verzoekende partij kan geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Betreffende het betoog dat moet gemotiveerd worden over de behandelingstermijn, vooral als het over een kind met ernstige medische problemen gaat, herhaalt de Raad dat er in hoofde van de overheid geen verplichting bestaat om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Bovendien licht de verzoekende partij niet nader toe welke "*ernstige medische*" problemen haar kind heeft waardoor een motivering betreffende de behandelingstermijn zich opdrong.

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat in de praktijk de verwerende partij de lange duur van de asielprocedure (en volgende verblijfsprocedure) als een voldoende "*buitengewone omstandigheid*" aanvaardt. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij de lange duur van de

procedures niet heeft aangehaald als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan – en blijkt uit de stukken van het administratief dossier geenszins – dat zij in België een asielprocedure doorlopen heeft. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de lange duur van de asielprocedure en de “*volgende verblijfsprocedure*”.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat *quasi* elk huwelijksvoornemen/samenwoonstvoornemen met een persoon die over preciaire verblijfstitel beschikt als een verdacht schijnhuwelijk/samenwoonst wordt onderzocht, dat gelet op het feit dat ingevolge Europese rechtspraak het recht om te huwen niet absoluut is en het aan de nationale wetgever toekomt om hierop beperkingen aan te brengen zonder het recht in haar kern aan te tasten, bij deze praktijk enkele fundamentele vragen kunnen worden gesteld, praktijk waarbij illegalen in het verleden bij een huwelijksaangifte werden opgepakt met het oog op onmiddellijke repatriëring, wat dan ook zeer ambivalent is, dat sinds de omzendbrief van 13 september 2005 de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen kan worden opgeschort tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking/samenwoonst of tot aan de dag van de weigering om het huwelijk te voltrekken/samenwoonst te registreren, wijst de Raad er vooreerst op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, dat er *in casu* sprake is van het oppakken van de verzoekende partij met het oog op onmiddellijke repatriëring of van een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat gewezen wordt op een ‘verdacht schijnhuwelijk’. Betreffende de relatie van de verzoekende partij en haar intentie te huwen wordt niet gemotiveerd dat dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omwille van een vermoeden van schijnhuwelijk, doch wel daar de verzoekende partij *“niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.”* Uit voorgaande motieven blijkt wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar relatie met de heer C.P.A.L. en de intentie om te huwen en hieromtrent motiveerde, alsook omtrent een onderbreking in voormeld gezinsleven. Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk dat een afweging is gebeurd tussen de belangen van de verzoekende partij en die van de staat, waarbij wordt gemotiveerd dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat en de verzoekende partij van zodra zij in het bezit is van de documenten vereist voor binnenkomst vrij is zich opnieuw met haar gezin te verenigen. Met de enkele bewering dat de scheiding voor onbepaalde tijd leed veroorzaakt en ernstige gevolgen heeft voor haar en haar partner, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat voormelde afweging, waarbij wordt gewezen op het tijdelijke karakter van de scheiding om zich in het bezit te stellen van de documenten vereist voor binnenkomst, foutief of kennelijk onredelijk is.

Daarnaast voert de verzoekende partij een schending van het hoorrecht aan, zoals gewaarborgd door artikel 41, §2 van het Handvest. Volgens haar had zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, de verwerende partij er op kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in haar gezinsleven met haar partner zou betekenen. Zij meent dat indien zij zou zijn gehoord, zulks mogelijk tot een andere beslissing had kunnen leiden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de onderbreking van het gezinsleven met haar partner, zodat blijkt dat de verwerende partij van dit element op de hoogte was en hieromtrent motiveerde en de verzoekende partij niet meer dienstig kan betogen dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in haar gezinsleven met haar partner zou betekenen en dat indien zij zou zijn gehoord, zulks mogelijk tot een andere beslissing had kunnen leiden. Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de motivering onjuist, gebrekkig of ontbrekend is, dat de verwerende partij een bondige motivering hanteert, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van de verzoekende partij; dat de verwerende partij een onredelijke beslissing heeft genomen, dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werden genomen, dat een onderzoek naar haar feitelijke situatie volledig afwezig is, dat de motivering niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor de verzoekende partij en dat de verwerende partij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht te ontkennen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing erg ingrijpend zijn en moeilijk overschat kunnen worden.

3.1.11. De verzoekende partij toont niet aan over welke door haar aangevoerde buitengewone omstandigheid of over welk element de verwerende partij niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Het betoog van de verzoekende partij laat voorts niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

3.1.12. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin toont zij een schending aan van de materiële motiveringplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.13. Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van “de omzendbrief van 17 september 2013”, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing voormelde omzendbrief zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

3.1.14. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de leerplicht.

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Dat A. (...) minderjarig is leerplichtig. In een arrest n°93.760 dd 06/03/2001 van de Raad van State had de rechter de leerplicht van de kinderen als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn.

Bovendien zit A. (...) in het buitengewone onderwijs. Het feite dat het kind hier naar een type 2 onderwijs gaat kan aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Hij heeft behoefte aan gespecialiseerd onderwijs die niet in het land van herkomst te vinden — is (zie <http://saopaulo.angloinfo.com/information/family/schooling-education/special-needs/> err http://www.cnotinfor.pt/inclusiva/pdf/Educacao_inclusiva_Br_en.pdf (vooral blz 3,4 en 5)). Enkel een BLO type 2 kan de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Een van de grootste sociale problemen in Brazilië is verband met de gezondheidszorgdienst van het land en zijn tekortkoming. Buiten het Braziliaanse openbare gezondheidszorg systeem zijn er een aantal zelfstandige behandeling faciliteiten. Echter, deze zijn vaak veel duurder dan andere medische centra van het land, doch voorzien behandeling van een veel hogere kwaliteit.

Er valt echter nog veel te verbeteren aan het systeem. Zo is er bijvoorbeeld nog veel verschil in de toegankelijkheid en kwaliteit van de zorg tussen arm en rijk (6). <http://mens-engezondheid.infonu.nl/diversen/37879-gezondheidssysteem-van-brazilie.html>

Er is geen onderzoek geweest naar de mogelijkheden voor A. (...) om naar een buitengewone school te gaan. Tegenpartij stelt gewoon : “blijkt dat wel mogelijk opvang zou zijn”- zonder verder onderzoek. Het gaat tegen het belang van het kind !

Het artikel https://onepercentclub.com/en/projects/hulp_aan_kinderen_met_leerproblemen/results)vermeldt in de beslissing over het onderzoek naar buitengewone omstandigheden gaat over een privaat crownfunding en stelt het volgende : “ Kinderen uit arme gezinnen met leerproblemen worden door ons project begeleid, waardoor ze niet uitvallen op school en ze hoop houden op een goede toekomst. Onderzoek van de PNAD (Instituut voor bevolkingsonderzoek) toont aan dat 39% van de kinderen het basisonderwijs niet afmaakt en slechts 19,8% van de jongeren volbrengt het voortgezet onderwijs. Bijna 2 miljoen Braziliaanse jongeren zijn analfabeet. Een coach van de Braziliaanse partner AdmiragSo begeleidt arme gezinnen van kinderen met leerproblemen. Vaak worden oorzaken van

leerproblemen (denk bijv. aan dyslexie) niet herkend, waardoor sommige kinderen op school niet mee kunnen. De betreffende community school "Escolinha" in de wijk Escada van de stad Salvador da Bahia, waar dit project plaatsvindt, beschikt niet over de capaciteit om hier zelf iets aan te doen, met als gevolg dat de betreffende kinderen gewoon overgaan naar de volgende klas. Dit resulteert in kinderen die wel in dezelfde klas als hun leeftijdsgenootjes zitten, maar bijvoorbeeld op 14jarige leeftijd nog steeds niet kunnen lezen en schrijven. Hierdoor raken ze in een isolement, met weinig hoop op een betere toekomst. De coach begeleidt deze gezinnen van kinderen met leerproblemen en verwijst ze door naar specialistische instellingen waar ze gratis hulp kunnen krijgen. Van het bestaan van deze instellingen hebben de ouders vaak geen weet. De betreffende coach is zelf lerares, beschikt over een lerarendiploma en is daarnaast speciaal gecertificeerd (pedagogisch specialist) om dit werk uit te kunnen voeren. De coach observeert het kind gedurende een maand in verschillende situaties (op school, in de thuissituatie, in een speciale ruimte van het project zelf). Aan de hand van deze observatie stelt ze een diagnose-rapport op, dat wordt besproken met de ouders. Met het rapport kunnen de ouders vervolgens makkelijker terecht bij de betreffende instanties. Een belangrijk onderdeel van dit project is gericht op een duurzame aanpak. Door de onderwijzers te trainen, kunnen leerproblemen al voortijdig op school herkend worden, en kunnen de gezinnen reeds in het vroeg stadium doorverwezen worden voordat het probleem escaleert. Dit is echter een moeilijke opgave, omdat de onderwijzers - die vaak onderbetaald worden deze taak zien als een extra belasting op hun toch overvolle werkschema. Er wordt daarom extra aandacht besteed op het bewust maken van de onderwijzers dat deze kennis hun werkdruk op de middellange termijn alleen maar zal ontlasten. Op Escolinha zitten ongeveer 100 kinderen en er zijn 14 medewerkers, waarvan 4 leraren.
Terugdringen met 50% van schooluitval van kinderen met leerproblemen op de lokale community school en ze een kans op een goede toekomst bieden
- In 2012 is er een diagnose gesteld van 12 kinderen met leerproblemen en doorverwezen naar een gratis specialistische instantie. Gedurende elke maand wordt er dus één kind intensief geobserveerd en wordt er een rapport opgesteld. - Na de doorverwijzing zijn de betreffende gezinnen nog enkele keren bezocht, om de voortgang te bewaken van het verhelpen van het leerprobleem. - In 2012 zijn 4 leerkrachten bewust gemaakt van het belang van het vroegtijdig herkennen van leerproblemen, hebben training gekregen en zijn in staat kinderen van gezinnen met leerproblemen door te verwijzen naar gratis specialistische instellingen."

3.2.2. Betreffende de scholing van het minderjarig kind wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd: "Het feit dat het kind A. (...) naar school gaat, hij in het buitengewone onderwijs zit en bij een terugkeer zijn schoolopleiding verstoord wordt. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonde dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het gegeven dat het kind in het buitengewoon onderwijs zit en het land van herkomst dit niet mogelijk zou zijn kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit https://onepercentclub.com/nl/projects/hulp_aan_kinderen_met_leerproblemen, blijkt dat er wel opvang mogelijk is voor kinderen met leermoeilijkheden."

De Raad wijst erop dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). De verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het feit dat haar minderjarig kind in België leerplichtig is. Immers is het inderdaad zo dat het kind van de verzoekende partij als minderjarige een recht heeft op onderwijs gedurende het verblijf in België, waarbij het al dan niet legaal karakter van het verblijf niet bepalend is, doch is het niet zo dat uit het recht op onderwijs een verblijfsrecht kan worden geput. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit wat volgt, dat haar kind het recht op onderwijs niet kan uitoefenen in haar land van herkomst waardoor aldus de aangevoerde scholing *in casu* niet foutief of op kennelijk onredelijke wijze niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partij de verblijfsaanvraag niet kan indienen in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Raad van State de 'leerplicht' van de kinderen beschouwd had als buitengewone omstandigheid in het arrest nr. 93.760 van 6 maart 2011 van de Raad van State, merkt de Raad vooreerst op dat de Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Voorts toont

de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak. Waar de verzoekende partij lijkt te betogen dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de rechtspraak waarin gesteld wordt dat de onderbreking van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, wijst de Raad er op dat de verwerende partij motiveerde dat de verzoekende partij steeds geweten heeft dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat bovendien opgemerkt dient te worden dat de verzoekende partij niet *“concreet verduidelijkt of aantoonst dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst”*, waarna verduidelijkt wordt dat door de verzoekende partij niet aangetoond wordt dat onderwijs voor kinderen met leerproblemen niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. De verzoekende partij meent dat zij dit wel degelijk heeft aangetoond, doch, zoals zal blijken uit wat volgt, slaagt er niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Gelet op het feit dat de verzoekende partij en haar kind illegaal op het grondgebied verblijven en dit reeds gedurende de volledige duur van de schoolplichtige scholing van het minderjarig kind, en zij aldus op het einde van de schooljaren 2013/2014, 2014/2015, 2015/2016, 2016/2017 en intussen ook het einde van het schooljaar 2017/2018 konden terugkeren naar het land van herkomst zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond, kan de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar.

De verzoekende partij betoogt dat haar kind in het buitengewoon onderwijs zit, dat het feit dat haar kind type 2 onderwijs volgt kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, dat hij gespecialiseerd onderwijs behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Zij verwijst hiervoor naar twee artikelen op websites. Zij betoogt dat enkel een BLO type 2 de ontwikkeling van een kind zo normaal mogelijk kan laten verlopen en dat een van de grootste sociale problemen in Brazilië in verband met de gezondheidsdienst en zijn tekortkoming, is dat buiten het Braziliaanse openbare gezondheidszorgsysteem er een aantal zelfstandige behandelingsfaciliteiten zijn, dat deze echter vaak duurder zijn dan andere medische centra van het land, doch voorzien in behandeling van veel hogere kwaliteit. Zij meent dat er echter nog veel te verbeteren valt aan het systeem, dat er veel verschil is tussen de toegankelijkheid en de kwaliteit van de zorg tussen rijk en arm. Zij meent dat er geen onderzoek geweest is naar de mogelijkheden voor haar kind om naar een buitengewone school te gaan, dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat blijkt dat opvang mogelijk is zonder verder onderzoek, dat dit tegen het belang van het kind is. De verzoekende partij verwijst naar de bron van de verwerende partij en stelt dat het gaat over een privaat crowdfunding, waarna ze een onderdeel citeert.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom *in casu* de nood aan buitengewoon onderwijs voor het minderjarig kind van de verzoekende partij niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, meer bepaald daar de verzoekende partij *“steeds (heeft) geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het gegeven dat het kind in het buitengewoon onderwijs zit en het land van herkomst dit niet mogelijk zou zijn kan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit https://onepercentclub.com/nl/projects/hulp_aan_kinderen_met_leerproblemen, blijkt dat er wel opvang mogelijk is voor kinderen met leermoeilijkheden.”*

De verzoekende partij meent dat gespecialiseerd onderwijs niet in het land van herkomst te vinden is en verwijst hiervoor naar twee artikelen op websites en naar bepaalde pagina's van deze artikelen, doch laat zij na aan te duiden uit welke specifieke passages van deze artikelen zou blijken dat gespecialiseerd onderwijs in Brazilië niet mogelijk is. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat deze artikelen toe te voegen aan haar verzoekschrift. Ook dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds naar deze artikelen verwees in haar aanvraag en uit bovenvermelde motieven duidelijk blijkt dat het volgen van buitengewoon onderwijs in België door het minderjarig kind van de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid aanvaard wordt daar opvang in het land van herkomst voor kinderen met leermoeilijkheden mogelijk is, wat blijkt uit de informatie waarnaar verwezen wordt.

Voorts voert de verzoekende partij een betoog over de gezondheidszorg in het land, waarbij zij wijst op het feit dat er buiten de openbare gezondheidszorg ook een systeem is van zelfstandige behandelingsfaciliteiten, dat deze vaak veel duurder zijn doch wel voorzien in behandeling van hogere

kwaliteit, dat er echter nog veel aan het systeem te verbeteren valt, dat er bijvoorbeeld nog veel verschil is in de toegankelijkheid en kwaliteit van de zorg tussen rijk en arm. Zij verduidelijkt hiermee echter niet op welke wijze dit zou aantonen dat er voor haar kind geen buitengewoon onderwijs mogelijk is in Brazilië. In zoverre haar betoog er in zou bestaan dat buitengewoon onderwijs valt onder de gezondheidszorg en er dus moeilijkheden zijn van toegankelijkheid en kwaliteit naargelang de financiële draagkracht van de hulpzoekende, wijst de Raad erop dat het recht op onderwijs er evenwel niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog over de gezondheidszorg kritiek uit op het motief *“Betrokkene verwijst naar de heersende situatie in het land van herkomst, de sociale ongelijkheid, gezondheidszorg en het voor haar dan ook niet mogelijk zou zijn terug te keren naar het land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ook de verwijzing naar de toestand in Brasilië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Brasilië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven daardoor in gevaar zou zijn.”*, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van wat zij hieromtrent reeds aanvoerde in haar aanvraag. Met het louter herhalen van de door haar aangevoerde argumenten betreffende de heersende situatie in Brazilië, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de hierboven vermelde motieven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen onderzoek is geweest naar de mogelijkheden voor haar kind om naar een buitengewone school te gaan, dat de verwerende partij gewoon stelt dat opvang mogelijk is zonder verder onderzoek, toont zij niet aan dat de verwerende partij door enkel te onderzoeken of een kind met leerproblemen een scholing kan voortzetten in het land van herkomst en aldus niet te zijn nagegaan of een 'buitengewone school' bestaat, op foutieve of op kennelijk onredelijke wijze is nagegaan of het in België volgen van het buitengewoon onderwijs door een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid vormt waarom het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat enkel een BLO type 2 de ontwikkeling van haar kind zo normaal mogelijk kan laten verlopen, doch beperkt zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan dat een systeem waar kinderen worden begeleid in een gewone school en worden doorverwezen naar specialistische instellingen waar ze gratis hulp krijgen, zoals blijkt uit het artikel waarnaar de verwerende partij verwijst in de eerste bestreden beslissing, niet kan beantwoorden aan de noden van het kind en niet afdoende het recht op onderwijs waarborgt. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de informatie waarnaar de verwerende partij in haar beslissing verwijst aldus blijkt dat er in Brazilië voor kinderen met leerproblemen specialistische instellingen bestaan waar ze gratis hulp kunnen krijgen. Uit de voormelde informatie blijkt niet dat een doorverwijzing nodig is, doch enkel dat de ouders vaak geen weet hebben van deze instellingen. Het loutere feit dat het in het artikel gaat om een private crowdfunding doet aldus, gelet op de verwijzing in het artikel naar het bestaan van specialistische instellingen waar kinderen met leerproblemen in Brazilië gratis hulp kunnen krijgen, geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing dat blijkt er wel opvang mogelijk is in Brazilië voor kinderen met leerproblemen.

3.2.3. De verzoekende partij geeft geen afzonderlijke uiteenzetting in het tweede middel over de schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, zodat, in zoverre een schending van de voormelde bepalingen zou kunnen in verband gebracht worden met voormeld betoog, een schending van deze bepalingen van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

3.3.1. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“Verder voeren verzoeksters aan dat indien zij niet bij hun familie kan blijven artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden.

Zij stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde "dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen".

Verzoekende partijen voeren aan de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betogen dat hun familiale cel wordt miskend en benadrukken dat "de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM."

Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Er werd bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekende partijen tonen wel aan dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet zal een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven uitmaken. België is de enige plaats waar verzoekende partijen een normaal gezinsleven kunnen leiden."

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.3.4. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven,

veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.3.5. *In casu* beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag op haar gezinsleven met haar moeder en zus, die legaal in België verblijven.

Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en zus motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, wat volgt: *“Betrokkene verklaard dat een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou zijn door de banden die zouden teniet gedaan worden. Betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene haalt ook aan dat haar moeder en zus hier in België verblijven en een terugkeer naar Brazilië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met haar zogenaamde zus niet aantoonst. De verwantschap met haar moeder legt ze wel voor, dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar band met deze personen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

De verzoekende partij stelt dat de Raad reeds oordeelde *“dat het kennelijk onredelijk is om zonder te beschikken over de gegevens die erop wijzen dat er geen minimum aan relatie bestaat een aanvraag af te wijzen zonder welbepaalde inlichtingen”*, dat de familiale cel wordt miskend, dat *“de Europese rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM”*, dat er slechts een uitzondering gemaakt kan worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is, dat er bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht geëerbiedigd werd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen

van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds, dat de verzoekende partij aantoonde dat zij in België nauwe gezinsbanden heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven zal uitmaken en dat België de enige plaats is waar de verzoekende partij een normaal gezinsleven kan leiden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar relatie met haar moeder zo nauw is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verwerende partij wijst er daarnaast op dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt van haar verwantschap met haar zus. Door het enkel stellen dat de familiale cel wordt miskend, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

Gezien geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en zus wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging. Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

3.3.6. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op het gezinsleven met haar partner, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven met haar partner – gezinsleven dat blijkt uit de stukken van het administratief dossier – gemotiveerd wordt wat volgt:

“Uit het administratief blijkt dat betrokkene een relatie zou hebben met de heer C.P.A.L., ze de intentie hebben om te huwen, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.”

Er blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing de relatie met de partner niet betwijfelt en het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet betwist, doch meent dat de inmenging proportioneel is daar het slechts gaat om een tijdelijke scheiding en dat het de verzoekende partij vrij staat, eenmaal zij zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist voor binnenkomst, haar opnieuw met haar gezin te herenigen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen juist evenwicht geëerbiedigd heeft tussen haar belangen in het kader van eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds, dat de toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging zal uitmaken in haar privé- en familielevens, doch toont dit geenszins *in concreto* aan. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij enkel in België een *“normaal gezinsleven”* kan leiden, doch toont dit geenszins *in concreto* aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve

verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). De verzoekende partij toont *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het gezins- of privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van het gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

3.3.7. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat het arrestnummer of de arrestnummers te vermelden. Het komt de Raad niet toe om te gaan uitpluizen aan welk arrest of welke arresten zij precies refereert.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad is overigens niet dienstig nu, daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

3.3.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, wordt dan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet aangetoond.

3.3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat uit te leggen op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden door de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is doordat haar familiale cel miskend wordt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft

gemaakt dat haar recht op een gezinsleven wordt miskend, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM optreedt.

3.3.11. Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER